SVENSKA MONGOLMISSIONENS SYFÖRENINGAR I STOCKHOLM

anordnar

FÖRSÄLJNING

torsdagen den 26 april å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69.

Andaktsstunder: kl. 13 socialsekreterare *Einar Rimmerfors*
kl. 19 pastor *Linné Eriksson*

Gåvor till försäljningen mottagas med tacksamhet å vår expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm, samt försäljningsdagen även Hushållsskolan Margareta.

Envar hälsas hjärtligt välkommen!

Ljusglimtar från Mongoliet

Prenumerationspris kr. 2:50 per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongolmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.
Tel. 10 62 05.
Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1951
92335

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 5 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Maj 1951

Gud låt det än en gång ske

— Gud, låt det hända igen,
väckelsens blixtnedslag,
mäktig att tända igen
eldarnas strålande dag!

— Undret vi vänta på,
drömma och bedja om,
gryningen, löftesblå —
o, att den ändå kom!

— Gud, låt det än en gång
ske —
jordskred, skyfall och brand.
Sårigt och stumt är vårt ve
här i de laglösas land.

— Länge nog ha vi gått
tyngda av sten och jord.
Livet blev kvavt och smått,
ljudande malm våra ord.

— Allt kan din hand för-
vandla,
allmaktens väldige Gud!
Lär oss att slutligen handla
efter ditt klara bud!

— Låt undret ske en gång till!
Skänk oss din läkedom!
Bara du säger: Jag vill!
Brister en majdag i blom.

Nils Bolander

Andens närhet

En kristen läkare skulle hålla ett föredrag om Åldrandet och det religiösa livet. Som ett led i förberedelsen för detta ämnes behandling ur kristen medicinsk synpunkt sände han ut ett formulär till ett antal vänner och patienter, som hunnit ålderdomens tid i sitt liv, och ställde till dem ett antal frågor av mycket personlig och närgående art. Bl. a. frågade han dem: Har Eder kristna tro varit Eder till hjälp eller till hinder? Ett av svaren löd på denna fråga:

»Min tro har alltid varit mig till hjälp. Felet har blott varit, att den hos mig varit alltför svag. Mer än en gång har mitt förstånd sökt släcka min tro. Jag har ibland — rätt ofta — tvivlat med förståndet, men samtidigt trott med hjärtat — en envis, outrotlig hjärtetro. Hjärtat — och med 'hjärtat' förstår jag då samspelet mellan vilja, tanke och känsla eller ungefär vad man kallat intuitionen — har alltid segrat över det abstrakta förståndet. Mitt starkaste stöd mot tvivlen har varit det, att *Anden alltid är hos mig.* För övrigt är det ju klart för mig, att jag rent tankemässigt ej kan 'bevisa', att jag ens själv är till. Jag bara *vet,* att jag är till. Och på samma sätt säger mig mitt innersta jag, att Gud är till.» Som svar på en följande fråga tillfogades: »Att Guds egen Ande innebor i varje kristens innersta har för mig framstått som den mest tröstefulla praktiska erfarenheten av verkligt realistisk hållbarhet.»

Ja, i den förnekelsens tid, vari vi lever, skulle de kristna stå svarslösa och hjälplösa, om icke Guds egen Ande alltfort stode dem bi. I en tid, då professorer, docenter och tidningsskribenter av högre och lägre rang glädjer sig åt *förintelsens budskap* och hånar de kristnas tro på en Gud och en personlighetens fortfortvaro på andra sidan, i en sådan tid är andeutgjutelsens högtid dubbelt dyrbar för de kristtrogna. Ty Anden är detsamma som *Gud mitt ibland oss,* Gud i mitt innersta, Gud i mitt liv, Gud i världen runt omkring mig. Anden är panten på barnaskapet, på evighetshoppet, på delaktigheten av det fullkomliga livet i de eviga boningarna.

Tiden är *rå* i alla avseenden. Man trampar utan tvekan med smutsiga stövlar på det finaste, det bästa inom sig själv. Man begår mord på sin egen personlighet, allt under det man skrävlar om att det blott är för sanningens skull man förövar detta illdåd. Den som lyssnar till sitt eget innersta och framför allt den, som litar mer på Kristi omdöme än på dessa ateistiska professorers och tidningsmäns franka glosor, den låter sig ej duperas.

Men ett är visst och sant: i en tid som denna, en förstörelsens, skövlingens, nedbrytandets, armodets tid som vår, ropar alla kristna hjärtan efter en ny pingst, lika väldig som den första pingsten, en ny, världsomfattande andeutgjutelse, då kraftens och förnyelsens Ande från Gud skakar jorden i dess grundvalar och gör allting nytt.

Det skall komma en tid, då Gud skriver sin lag i människornas hjärtan, då rättfärdighet skall övertäcka jorden som vattnet övertäcker havets botten, då Kristi löfte går i fullbordan, att »världen födes på nytt».

Vi kristna kan ej åstadkomma detta. Men Gud kan det. Vad vi kan är blott att ropa till Honom om en ny, allt nedbrytande Andens utgjutelse, en andlig jordbävning, som kommer förnekelsen att tystna och blygas, kärleken och rättfärdigheten att blomstra, en ny himmel och en ny jord att träda fram i härlighet och ära.

Guds Ande, du allena
Vårt släkte fria kan,
Från självisk lust oss rena
Och lösa hatets bann.
Blott du kan folken lära
Med skilda tungors ljud
Ett enigt lov hembära
Åt allas Far och Gud.

Du klara gudomslåga,
Du sol, som vår vigt in,
Guds svar på livets fråga,
I våra själar brinn!
O kom att nu oss viga
Till liv som död ej vet,
Men utan gräns skall stiga
Mot okänd härlighet!

N. P. O.

Vilket fält får vi i Japan?

En rapport från Edvin Bohlin

Såsom framgick av de i föregående n:r av Ljusglimtar återgivna breven från våra missionärer i Japan, ämnade Edvin Bohlin och Eric Almefors företaga en undersökningsresa till Japans sydligaste ö Kyushu för att skaffa sig en uppfattning om var vårt blivande arbetsfält må vara beläget. I ett par brev till missionsföreståndaren redogör nu missionär Bohlin för resultatet av denna undersökningsresa. Han skriver:

Eric och jag är ute på en undersökningsresa. Vi reste först till Kyushu, Japans sydligaste ö. Superintendenten för kyrkorna där mötte oss vid stationen, hälsade oss välkomna och tog oss till ett hotell, där vi bodde under dagarna besöket varade. Mycken vänlighet mötte vi, och ledarna för kyrkorna såväl som den pastor som följde oss till några platser inbjöd oss hjärtligt och varmt att komma och arbeta där. »Vi får se Er igen», var ett av de sista orden vi hörde, då vi reste.

Sista dagen vi var där talade Eric och jag på ett kvinnomöte, och vi tyckte det kändes gott. Det var även några män med, bl. a. en läkare, som hade ett litet barnsjukhus i Yavata stad. Han bad om ursäkt för vad Japan hade gjort under kriget och önskade att förhållandena nu skulle bli bättre. Och så bad han oss vara välkomna till Japan och till Kyushu. Eftersom vi är svenskar får vi ett gott mottagande i Japan. Vårt land har gott rykte här.

Norra Kyushu har stora järnindustrier och kolgruvor. Där är det fem olika städer, som nu sammanvuxit till en enda stad. Det är bara namnen, som anger, att det är olika platser. Befolkningen i dessa städer är över 700.000. Lägger man till några städer intill, som vi besökte och där mission behövs och där vi välkomnades, stiger antalet till över 1.000.000 människor. Behoven är mycket stora överallt. Och jag känner det som en oerhört stor förmån att få komma till detta land. Kan vi i S.M.M. i någon liten mån vara med och göra något för Guds rike här, är det en nåd av Gud, som vi av fullt och helt hjärta må tacka Herren för.

Jag känner mig så glad och tacksam över att vara här i Japan. Min önskan och bön till Gud är, att Herren måtte få använda oss »mongoler» till välsignelse för Japans folk!

På hemvägen stannade vi hos Missionsförbundets missionärer, och där är vi nu, när jag skriver detta brev. De är mycket

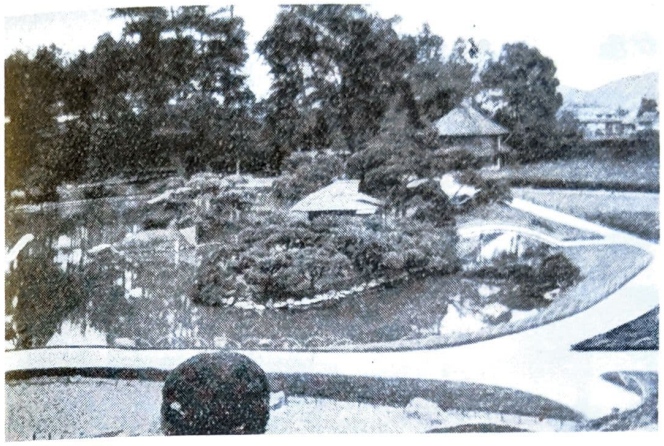

Trädgård i Okayama.

vänliga, präktiga och gedigna människor. Vi kom till Okayama vid sextiden på em. och vi inbjöds till dr Sam. Skölds hem på kvällsmat. Det var så berikande att få träffa dem alla! Senare på kvällen for vi i bil till Kurashiki cirka en mil från Okayama, där familjerna Åkerbergs och Röjås bo. I deras trevna hem är nu Eric och jag. Sköld föreslog nämligen, att vi skulle göra en liten tripp lite längre norrut. De inbjuder oss så varmt komma hit till dessa trakter. Vännerna här hade ej tid förrän måndag, men då bär det iväg. Det gäller för oss försöka finna ut var den plats är Gud har i beredskap åt oss.

Det är väldigt snällt av vännerna här att taga emot oss och följa oss på denna lilla resa och låta oss få fara i deras bil. Gud är god emot oss, och vi känner oss så tacksamma för allt gott vi får erfara. Gud välsigne dem här! De ha händerna fulla av arbete och är lyckliga i sin gärning. Varma hälsningar! Din i tjänsten förenade

Edvin.

I ett något senare brev skriver Bohlin:

Innan vi gav oss ut på vår undersökningsresa skrev jag till Dig och undrade, om vi ej kunde bestämma om fält ifall vi kände det så. Detta var motiverat med önskan att inbespara lite pengar för vår mission. Nu ha Eric och jag kommit hem, och jag tycker, och Eric och de andra är med om det, att det är bäst vänta med att bestämma om fält till dess vi alla är sam-

En av de heta källorna.

lade. Det är en viktig sak, och vi bör alla vara överens om det. Vi beder om Guds ledning, och vi skall säkert få uppleva Herrens trofasta hjälp i denna för oss alla viktiga sak. Vi hade en god resa, den gav oss en uppfattning om de öppnade dörrarna i detta land och om de stora, stora behoven. O, vad jag önskar att vi kunde få göra något för Guds rike här! Jag vill bli ett språkrör i Herrens hand.

Som jag förut nämnt, tog våra vänner i S.M.F. oss i sin bil till norra Okayama-distriktet och sedan till Tottori på n.v.-kusten. Färden dit går över ett stort pass, nästan liknande det mellan Kansu och Chinghai i norra Kina. Nu hade det regnat, så på många ställen fick vi skotta loss bilen och skjuta på. Och när vi på nedfärden kom till ett hotell vid 8-tiden på kvällen var jag genomblöt. Jag frös så jag faktiskt hackade tänder. Nu fanns det där på platsen heta källor, och jag fick ett hett, nästan kokande bad — och varm, ja, het blev jag. Det var första gången jag gjort en sådan upplevelse, att bada i så hett vatten, som ledes in direkt ur de heta källorna. Skulle vi få vårt arbetsfält i norra Okayama, komme det att bli i nära anslutning till Missionsförbundets verksamhet. De hälsade oss välkomna dit, och det var gott erfara den hjärtlighet med vilken de gjorde det. Jag är villig gå till vilken av dessa platser vi besökt. Nu hade vi en annan trakt på förslag också, men vi lämnar den till dess Folke Persson kommer ut. Då får vi samtala om det och bestämma om fält. Nu tänker vi försöka hyra ett hus någon-

stans om det går. Vår språklärare skall hjälpa oss, och vi tror vi kan få ett krypin för oss när tiden här i huset är ute för oss — Herren är trofast, och Han har ej ännu svikit sina barn.

Varmaste hälsningar till Er alla!

I Herrens tjänst lycklige

Edvin.

"Lilla Mongoliet"

Till »Lilla Mongoliet» kommer man, om man reser med båt från Hongkong i en och en halv timma. Då är man framme vid ett litet kinesiskt fiskeläge, och därifrån börjar stigningen uppför berget. När man kommit tre tusen fot över havet, är man framme i »Lilla Mongoliet», så kallar jag Laan Tau, där missionär Gunzel i Skandinaviska Alliancemissionen lever med sin mongolkoloni. Där fann vår Gerda Ollén en tillflykt med det arbete, som Gud lagt på hennes hjärta sedan fjorton år tillbaka.

Mongolkolonin består av tre familjer och en ogift man, f. d. lama. Allt som allt är där femton mongoler, barnen inberäknade.

Utom missionär Gunzel bor missionär Torjesen med familj och fröken Heinz däruppe. De är nya mongolmissionärer och lär sig språket, då däremot Gunzel hör till den lilla lyckliga flock av mongolmissionärer, som under några »lugna» år fick leva i Mongoliet.

Platsen är en tillflyktsort för folk, som vill fly undan Hongkongs sommarhetta, och därför står husen lediga den största delen av året. Inga andra än de nu nämnda bor däruppe under »vintern» och våren.

För en mongolmissionär, som länge levat i landsförvisning, är Laan Tau en kär påminnelse om Mongoliet. Här växer träd, men de stör inte intrycket av stäpp. De är få och låga och liksom kryper utefter marken endast på norra sidan. I motsats till vårt korta, glesa stäppgräs växer gräset här i hög ymnighet, men en av mongolerna sade häromdagen: »Detta gräs skulle inte vara bra till fårbete. Det ser frodigt ut, men det innehåller ingen näring. Det skulle bara bli magfyllnad.» Det är verkligen underligt, att vårt korta stäppgräs i Mongoliet är vida bättre än detta, som ser så frodigt ut. Gräset på Laan Tau får sitt behov av vatten tillgodosett för lätt. I Mongoliet måste gräsets rötter tränga på djupet för att få vattenbehovet tillgodosett. Så är då hårda, yttre livsvillkor, som tvingar på djupet i stället för att

befordra en växt på bredden och i höjden, i verkligheten de mest välsignade!

Här uppe möter man åter stäppens hårda vind. Andra dagar lyssnar man till tystnaden och förnimmer oändligheten. Går man på vandring runt toppen ser man plötsligt in över Mongolland så som vi såg det mellan Goltjaggan och Neimenål. Men allt är miniatyr, ty runt omkring oss, under våra fötter, har vi det väldiga havet. — Detta är »Lilla Mongoliet».

Mongolerna på ön är alla Chaharmongoler. Endast en av familjerna är bekännande kristen sen många år tillbaka. Den ena av de andra familjerna har länge vetat vägen, och hustrun har bekänt sig som kristen, men det ser ut, som om mannens inflytande gjort hennes hjärta kallt. Den andra familjen har kommit hit från hedendomen. Den består av mor, gift dotter och måg, en annan fjortonårig dotter och dotterns och mågens två barn. Familjen är en hövdingefamilj, som i gamla tider stått i kontakt med Almblads i Kalgan och pingstmissionärerna i Changpeh. Den äldre kvinnan har hört Evangelium och läst det Nya Testamente, som Almblad givit henne, medan hon ännu levde i Mongoliet. För tre år sedan flydde hon till Kina, sedan hon förlorat det mesta av sina ägodelar. På resan ner förlorade hon det de första rövarna ratat, och en utblottad mor kom ner till sin dotter i Kalgan.

I den allmänna flykt, som följde året därpå, när Peking föll, kom hon till Alasjan, och då hade tiden liksom mognat. Hon var redo att bli en kristen. Var det förlusten av allt det jordiska, som först måste till?

Familjen kom så småningom till Hongkong och Laan Tau, och här har de nu dagligen under flera månader umgåtts med Evangelium under missionärers ledning. Kvinnan, som avgjorde sig att följa Jesus under den tid hon var i Alasjan, har här bevisat allvaret av sitt uppsåt, och hon har varit till hjälp och glädje i gemenskapen på berget.

Hon har en son och sonhustru i Amerika. Sonen är lärare i mongoliska vid ett universitet där. Två andra mongoler vistas vid samma universitet.

Missionär Gunzel berättade, att han bett ledningen inom sin mission se till, att denne unge mongol komme i kontakt med Evangelium och Kristendom i Amerika. De sände en pastor att besöka honom, och han fick ett samtal med mongolen, som varade i tre timmar. Som ett resultat av detta samtal kom ett brev till missionär Gunzel, där denne unge mongol uttrycker sin glädje och tacksamhet över att ha fått lite kunskap om Jesu

En vy från »Lilla Mongoliet».

lära, och han ber, att missionär Gunzel måtte skaffa honom en mongolisk Bibel, vilket denne också har gjort. Moderns övergång till kristendomen tyckes ha gjort ett djupt intryck på sonen, säger missionär Gunzel.

Det är stort att se, hur inflytandet från »Lilla Mongoliet» är i verksamhet. Gud har en särskild avsikt med denna lilla skara mongoler, som Han tagit ut och satt i detta märkliga sammanhang av mongolmissionärer och Bibelrevidering. Här har mongolernas vänner ännu en uppgift att fullfölja för Herren och för Mongoliet.

»Lilla Mongoliet» var i går höljt i tät dimma. Vinden hade söndagsledigt. Dimman liksom intensifierade tystnaden, där den inneslöt allt i sin mörka famn. Stigen, som leder nerför berget var gömd i dimma. Just den fläck, där man färdades, såg man, men vad som låg framför var helt fördolt. Stigen fanns där. Den trädde fram ur mörkret steg för steg.

All mission för Mongoliet är i denna stund innesluten i ovisshetens dimtöcken. Vi ser inte en handsbredd framför oss — dimman är för tät, tystnaden är djup, men om vi är trogna i mörkret och under tystnaden, skall vi en gång få uppleva att stigen fanns där hela tiden. Den hade gjort så många underliga krökar — en av dessa krökar heter Laan Tau eller »Lilla Mongoliet».

Laan Tau den 25 februari 1951.

Elsa Bengtsson.

Genom den trånga porten

Ett Guds nådesunder på Laan Tau Camp.

I brev till Gerda Ollén berättar Anna-Lisa Thorsell om ett gripande Guds nådesunder på klippön utanför Hongkong. Hon skriver:

Ute är det dimmigt och trist — en riktig Laan Tau-dag — men här inne hos mig är det som fest. Glädjebägaren har riktigt runnit över idag. Orsaken? Jo, jag ska berätta! — För omkring två månader sedan kom en ung professor från ett universitet i London och slog sig ner här i den lilla »mongolkolonin». Hans mening var att här i ensamheten ge sig hän åt studier av det kinesiska språket, som han är professor i. Detta var hans avsikt, men Gud hade andra och högre tankar för hans vistelse här. Han hade brukat komma med på de engelska söndagsmötena, men annars har han levat som en enstöring, försjunken i sina böcker. De sista dagarna har han inte varit sig lik och vi har anat, att något tryckte honom. I går e. m. kom missionär Torjesen och berättade, att mr B. var i en väldig syndanöd. Torjesen och han hade suttit i ett par timmar och läst Guds ord tillsammans, men ingenting hade kunnat skingra hans mörker. »Du får bedja för honom», sade Torjesen, innan han gick, och det var ju det enda jag kunde göra. (Jag är ensam i huset, då Elsa Bengtsson i går for in till Hongkong.)

Vid ½ 1-tiden i natt vaknade jag vid att Torjesen ropade här utanför: »Anna-Lisa, mr B. är frälst!» O, hur glad jag blev, jag kunde inte somna på länge! Vid morgonbönen i dag fick jag höra litet mer om, hur allt tillgått. I går kväll hade Torjesen, (mr Gunzel var inte hemma) gått ner till honom igen och stannat, tills mr B. kommit igenom till frid. Det hade varit en alldeles förfärlig kamp. Den onde tycktes så hålla honom i sitt grepp, att Torjesen ibland kände sig riktigt rädd. Antingen det är fråga om »upplysta» professorer eller om förmörkade mongoler, tycks det vara lika svårt att komma igenom den trånga porten, och satan är lika rasande, när ett byte tages ifrån honom. Mr B. hade berättat för Torjesen, hur Guds ord hade talat till honom på söndagsmötena här. Hela den sista veckan hade han varit i en förfärlig syndanöd, t. o. m. hans händer skälvde jämt av kampen och oron inom honom. Innan Torjesen gick hem i natt, hade dock friden kommit till hans hjärta. Han blev som förvandlad, det riktigt lyste och strålade från honom av

den stora inre glädjen. Vilken glädjedag blev det inte nu för hela den lilla missionsgruppen på Laan tau Camp! — — —

Så långt brevet.

Hur stort är det inte för varje gång töcknet viker och Guds stora och härliga makt att frälsa och saliggöra lyser fram för våra undrande blickar!

Meddelanden

Våra missionärer Elsa Bengtsson och Anna-Lisa Thorsell har enligt brev från Japan den 4:e eller 5:e april avrest från Hongkong till »Soluppgångens land». Vi hoppas att de nu lyckligt anlänt dit och förenats med våra övriga sändebud där.

*

Stanley Jones besök i Japan, varom våra missionärer berättat i sina brev, har varit till rik uppmuntran för missionsarbetarna där, liksom det varit en sporre för de infödda kristna att med all iver kasta sig in i den myckna skörden. En av S.M.K:s missionärer, Åke Haglund, berättar i ett brev till Sinims Land om d:r Jones' besök i Shizuoka — där våra missionärer också var med —, hur på kvällen ett möte hölls för allmänheten i Shizuokas »Blå hall». H. skriver: »Av stort intresse var det att höra guvernörens för Shizuokaprovinsen hälsningstal. Han betecknade sig själv som ett förlorat får och hoppades att kvällens möte för honom skulle bli inledningen till något nytt. D:r Jones predikan fann resonans hos åhörarna. Hundratals personer avgav skriftligen en bekännelse av det steg de tagit och framställde önskan att bli kristna. Enkelt och lättfattligt beskrev d:r Jones frälsningens väg, nåden i Kristus. »Det är inte du, som skall finna Kristus, utan det är Kristus som söker dig. Vänd blott om, så står Frälsaren där och tar emot dig!» —

Efter mötet sammanträffade jag med guvernören. Han strålade av glädje över det steg han tagit. Även han hade bekänt sig vilja bli en kristen.

Märkbart går evangelii segertåg fram över Japan. »Och flera än han vinna skall!» — Missionärerna, som sedan satt på tåget från Shizuoka, kände sig tacksamma och glada för denne Guds tjänare till Japans folk i denna tid och tackade Gud för honom.»

*

Efter återkomsten från den å annan plats skildrade undersökningsresan har de våra i Japan flyttat från Numazu till en plats som heter Gotemba, belägen omkring en timmes järnvägsresa från N. Eric Almefors skriver härom:

Det här är en sommarkoloni, så den ligger ganska högt på en bergsluttning. Det beräknas, att växtligheten är en månad senare här än i Numazu. Det är också kallare här, och folket bor här vanligen endast under den varmare delen av sommaren juli—sept. Husen är heller inte täta, så att de utestänger kylan, utan ibland har det varit någon grad under fryspunkten i rum men, när vi stigit upp på morgonen. Men det har varit några särskilt kalla dagar, nu börjar det att kännas varmare. Annars tycker jag mycket om naturen här med skog och berg och i väster helt nära höjer sig det snöklädda Fuji. Det är mycket lugnt och fridfullt här. Vi har fått tag i två hus. I det ena bor tills vidare Bohlins och jag och i det andra Paul och lärarens. Det här är ett ganska bra hus, men det andra är dåligt underhållet. Vi håller just på att försöka få tag i ett till, för att få plats för oss alla, när Perssons och Elsa och Anna-Lisa också kommer. Vi flyttade hit i tisdags förra veckan, så vi har firat påsken här. Vi har haft det lugnt och gott tillsammans. Långfredagens eftermiddag hade vi tillsammans med lärarens ett litet engelskt möte och på kvällen firade vi ensamma Herrens måltid. Det var rika stunder, då vi på nytt fick möta vår Frälsare och påminnas om vad Han gjort för oss, och hur stor Hans kärlek till oss är, vilket fyllde oss med frid och glädje. På påskaftonens kväll hade vi också en trevlig och god stund tillsammans med lärarens. På påskdagens förmiddag var vi i Gotemba kyrka. Där var både dop och nattvard, och det var riktigt roligt att vara med fastän man inte mycket förstod av det, som sades. Pastorn lovade att komma och hälsa på oss. Här uppe i kolonin bor också en japansk kristen tandläkarfamilj. Hans fru har söndagsskola här. Doktorn kom in i går och hälsade på oss. Han kunde bra engelska, för han hade studerat till tandläkare i Amerika och arbetat i många år i Korea i Söul. För omkring fem år sedan hade han kommit tillbaka hit till Japan. Han hade praktik i Tokio men inte lyckats att få tag i något bostadshus där, varför han har familjen här och kommer hit över lördag—söndag. Jag hoppas, att vi skall få en god sommar här, och att vi ska lära oss mycket japanska. Så är det vår bön, att Gud må leda oss till det fält, där Han vill ha oss. Jag tror säkert, att Han skall leda oss rätt. Det är stora behov faktiskt över hela Japan. Inhemska församlingar finns det på ganska många platser över

hela landet, men i regel är de små och svaga, så de behöver verkligen hjälp både till egen förnyelse och för att vinna nya för Kristus bland den stora hedniska omgivningen. Vi anser, att det är det rättaste och bästa att försöka samarbeta med den inhemska Kyodan, så långt det är möjligt i likhet med Missionsförbundet och SMK. Annars finns det ju missioner, som tar avstånd från Kyodans församlingar och startar eget arbete. Vi är glada över att Ni tillsammans med oss beder för den viktiga fältfrågan, och så hoppas vi, att våra övriga kamrater snart kommer hit, så att vi kan komma till ett beslut, för det är säkert det bästa, att vi alla är här, innan vi bestämmer oss. Det har verkligen dragit ut på tiden både för Perssons och hongkongborna, men vi får väl tro, att de kommer i nästa månad.

Det har skrivits mycket i Sverige om att det är så öppet för evangelium här i Japan, och det är också till en viss del sant, men å andra sidan kan man inte säga, att det är verklig väckelse här utan i stället intresse, som har framkommit i samband med det japanska nederlaget och den amerikanska ockupationen. Särskilt stort är intresset för att lära engelska och också att lära känna amerikanskt och västerländskt. Men väckelsen är något, som missionärerna bör se till att de blir bärare av, för den behövs verkligen här ute. Jag tror, att det är viktigt, att missionsvännerna där hemma får veta att väckelsen bland det japanska folket inte redan kommit, utan att det är något, som de tillsammans med missionärerna bör kämpa för i bön till Gud att den må komma.

I brev, daterat den 26 mars, meddelar Edvin Bohlin ytterligare, att de våra fått hyra de båda husen för sommaren. B. skriver, att han »är så glad och tacksam för denna plats och för det hus Herren hade berett åt oss. Här är så trevligt och vackert.»

Beträffande språkstudierna berättar B.: »Genom vännerna i S.M.K. kom vi i kontakt med vår språklärare, som vi har anställt för sommaren. Han har varit tidningsman tidigare och var nu utan arbete. Han är i 50-årsåldern och gift och de var villiga att följa oss hit. Mr Imoto, som han heter, talar god engelska. Hans fru skall undervisa Birgitta och de andra damerna, då de kommer. Läraren är ej någon avgjord kristen, men han är en sökare. Hans fru däremot är döpt och medlem av församlingen.»

B. fortsätter: »Utom vårt hus har vi hyrt ett till, där lärarens och Paul Eriksson bor. Där hade vi också tänkt, att Elsa och Anna-Lisa skulle bo. Men det är ganska dåligt, nästan fall-

färdigt, så vi skall se om vi kunde finna något bättre i utbyte. Sedan skall vi också försöka få en bostad till Perssons, tills de kommer. — — —

Sedan vi kom hit har vi steg för steg fått se hur Gud har lett oss och det har fyllt mig med glädje och fröjd. Vi har fått uppleva orden hos Jeremia: Jag skall leda dem, där de går bedjande fram.»

*

Våra missionärers sommaradress i Japan är: Ninoka-So *Gotemba* Shizuoka Ken Japan.

De väntar på brev!

Influtna missionsgåvor

Mars månad		*Januari—mars månader*	
1950	*1951*	*1950*	*1951*
12.608: 84	11.023: 76	29.189: 56	29.819: 37

Redovisning

MARS MÅNAD.

773 Medle DUF gm J. L. 40: —; 774 A. E. Tärnsjö 10: —; 775 V. T. Äppelviken 3: —; 776 A. B. Hbg 2: 50; 777 Onämnd Ystad 10: —; 778 Dalby missför. gm A. S. 100: —; 779 S. R. A. Ormaryd t. P. E:s und. 10: —; 780 O. N. Bromma 47: 50; 781 R. D. Örkllj-a 15: —; 782 S. H. Klippan 25: —; 783 A. H. Orsa 5: —; 784 E. L. Änglhlm 20: —; 785 Allerums missför. gm J. P. 100: —; 786 S. R. Niemisel 20: —; 787 A. L. Fagerås 5: —; 788 I. L. S. Höganäs 2: 50; 789 S. N. Falerum 50: —; 790 C. J. Rossön 15: —; 791 G. H. Krlkr 20: —; 792 E. P. Ramdala 50: —; 793 F. J. Krlstad 7: 50; 794 A. J. Ålsten 200: —; 795 S. Ö. Lövånger priv. t. E. A. 30: —; 796 A. L. Arvika 25: —; 797 V. J. Nårunga 60: —; 798 C. N. Stidsvig 2: 50; 799 M. U. Lista 90: —; 800 M. P. Jonstorp 29: —; 801 A. R. Hbg 7: 50; 802 T. J. Enebyberg 10: —; 803 I. P. Bromsten 7: 50; 804 S. S. Öskeviksby 10: —; 805 I. P. Berghem 5: —; 806 K. J. Jkpg 2: 50; 807 K. T. Kåge 10: —; 808 E. N. Karlstad 2: 50; 809 A. B. Upsl 15: —; 810 A. G. d:o 25: —; 811 G. P. Vetlanda 2: 50; 812 H. B. Örebro 7: 50; 813 E. J. Dalby 25: —; 814 A. A. Eksjö 2: 50; 815 L. N. Esklt-a 7: 50; 816 G. B. Gbg 10: —; 817 A. T. Hbg 15: —; 818 C. E. Jkpg 2: 50; 819 H. S. Malmö 10: —; 820 K. R. Råsboda 10: —; 821 H. L. Orsa 7: 50; 822 G. L.—A. J. Trollbäcken 30: —; 823 T. C. Sthlm 5: —; 824 S. S. d:o 5: —; 825 L. F. d:o 55: —; 826 H. I. d:o 7: 50; 827 E. L. Ystad 5: —; 828 L. N. Upsl 2: 50; 829 A. P. d:o 7: 50; 830 R. R. Vättersnäs 2: 50; 831 M. M. Alstad 12: 50; 832 A. P. Enkpg 50: —; 833 A. F. Gävle 100: —; 834 S. L. Hedemora 2: 50; 835 H. K. Stenkullen 7: 50; 836 J. J. Krlhmn 5: —; 837 O. S. Kvidinge 2: 50; 838 H. O. Krlkr 10: —; 839 G. P. d:o 20: —; 840 Enarsvedjans syf. gm M. R. Landön 50: —; 841 W. E. Latorpsbruk 20: —; 842 K. N. Mora 5: —; 843 P. G. Malmby 1: 50; 844 K. B.—L. Sthlm 2: 50; 845 E. A. Söderkpg 2: 50; 846 R. S. Smål. Taberg 7: 50; 847 E. F. Idkerberget 2: 50; 848 Z. B. Trllbrg 25: —; 849 E. B. Tråvad 7: 50; 850 E. P. Umeå 7: 50; 851 H. T. Viksjöfors 2: 50; 852 G. A. Vänersborg 5: —; 853 I. W. Vingåker 10: —; 854 I. J. Skillingaryd 17: 50; 855 H. O. Öckerö 2: 50; 856 M. C. Motala 10: —; 857 D. A. Fjugesta 2: 50; 858 B. J. Gbg 25: —; 859 A. W. Härryda 10: —; 860 S. E. Hjo 10: —; 861 A. H. Hbg 1: —; 862 A. S. d:o 10: —; 863 K. A. Järla 2: 50; 864 S. A. Mölndal 10: —; 865 E. J. Robertsfors 7: 50; 866 E. W. Söderhmn 7: 50; 867 F. E. Storsjö 7: 50; 868 H. W. Tolita 2: 50; 869 J. E. Tärnsjö 2: 50; 870 H. N. Tällberg 7: 50; 871 S. K. Tranås 10: —; 872 H. S. Vänersborg 25: —; 873 R. J. Vara 20: —; 874 A. R. Vinslöv 7: 50; 875 C. G. W. Åtorp 2: 50; 876 G. H. Örklj-a i st. f. bl. v. G. A. Nilssons bår 10: —; 877 ins. gm. Elsa Skallsjö: Rejmyra 40: —, Simonstorp 11: 03, Åby 33: 32, Valdemarsvik 92: 16, Norrkpg. 58: 30, Onämnd 100: —, Söderkpg. 47: —, Kättinge 35: —, Kimstad 55: —, E. J. 100: —, Skärblacka 112: —, Ljusfors 32: 65, Kaga 52: 23, Malmslätt 45: —, Linkpg. 38: 75, Mjölby 63: 47, Skänninge 37: 45, Motala 30: 50, resebidr. 10: —, Hults syf. 10: —, Klockrike 34: 14; 878 E. S. Falkpg. 2: 50; 879 A. J. Lorås 2: 50; 880 K. J. Asklanda 50: —; 881 P. A. A. Gärdsta 7: 50; 882 E. S. Eringsboda 2: 50; 883 D. H. Hylta 7: 50; 884 V. S. Hallviken 2: 50; 885 G. A. Lannabr. 2: 50; 886 P. H. L. Luleå 47: 50; 887 A. K. Lima 7: 50; 888 E. O. Malmö 5: —; 889 E. S. d:o 7: 50; 890 A. N. Mjällom 2: 50; 891 R. L. Norredsbyn 7: 50; 892 J. P. Råå 10: —; 893 C. C. Svalöv 2: 50; 894 B. A. Tidaholm 2: 50; 895 A. L. Tärnsjö 17: 50; 896 C. S. Upsl. 12: —; 897 S. A. Ulrhmn 30: —; 898 H. J. Upsl. 47: 50; 899 H. J. Vartofta 2: 50; 900 B. N. Vittsjö 10: —; 901 A. H. Varberg 17: 50; 902 E. S. Valla 25: —; 903 H. J. Örkellj-a 22: 50; 904 G. A. Kungsör 10: —; 905 E. L. Kållared 10: —; 906 L. H. Klågerup t. Elsa B:s und. 20: —; 907 S. K. Järpen 17: 50; 908 H. J. Hbg. 1: 50; 909 E. J. Hbg. 1: 50; 910 O. B. Hönön 7: 50; 911 Joh. kyrkans bibelkr. gm. M. A. Gbg. 50: —; 912 J. F. Domsö 7: 50; 913 O. J. Börstig 10: —; 914 M. A. Mjöhult 2: 50; 915 Kyrkobordets syf. nr 1, gm. L. F. Sklifteå 100: —; 916 Storsjö syf. gm. A. A. 50: —; 917 A. A. Söderkpg. 15: —; 918 E. H. Sällnäs 7: 50; 919 E. L. Sthlm 10: —; 920 A. G. d:o 15: —; 921 E. A. Strövelstorp 10: —; 922 M. A. Vallerås 5: —; 923 H. P. Övre Ullerud 2: 50; 924 H. T. Borås 7: 50; 925 E. L. Eskilstuna 7: 50; 926 E. S. Ljungby 10: —; 927 O. S. Gäddvik 2: 50; 928 E .L. Gävle 2: 50; 929 E. J. Huddungeby 20: —; 930 N. W. Hönön 2: 50; 931 E. L. Julita 5: —; 932 S. F. Jkpg 2: 50; 933 H. J. Mjölby 2: 50; 934 B. E. Malmö 10: —; 935 E. J. Skara 7: 50; 936 G. & N. L. Torstunaby 10: —; 938 H. B. Sthlm 7: 50; 938 L. H. Östersund 2: 50; 939 A. W. Värmskog 2: 50; 940 gm. Sv. Järnv. Missionen Örebro: Onämnd Norrah-r 10: —, C. G. Änglhlm 10: —, Borås kr. gm Nykvist 50: —; Norrkpg gm Alf 50: —; 941 O. N. Gbg 2: 50; 942 O. J. Görvikssjön 2: 50; 943 L. K. Jkpg 2: 50; 944 I. W. Söderhmn